σφίγγεται από μιά ἀκαθόριστη ἀγωνία...

***

Ὡστόσο, μιά μέρα, ἡ Μάγδα δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξη ἄλλο κι' ἀνέβηκε στὸ παλάτι νὰ δῆ τὸν Τελραμοῦνδο—τὴ μοναδικὴ της ἔγνοια. Ἤξερε πὼς ἡ ἀδελφές του θὰ ἔλειπαν κείνη τὴ μέρα ἀπὸ τὸν πῦργο.

Τὸν βρῆκε καθισμένο, κατὰ τὴ συνήθειά του, μπρὸς στὸ παράθυρο, νὰ κυττάζη μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀγωνία τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ δρόμο.

Ἡ Μάγδα τὸν καμάρωσε λίγο ἀπὸ μακρυὰ καὶ ὕστερα τὸν πλησίασε γλυκαναστενάζοντας.

Ὁ Τελραμοῦνδος γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του, καὶ ὅταν τὴν εἶδε τῆς χαμογέλασε στοργικά, ἀλλὰ μὲ ἀδιαφορία.

— Τί χαρτερεῖς τόσον καιρό, καλὲ μου πρίγκηπα ; τὸν ρώτησε τότε ἡ Μάγδα, μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκαναν πιὸ γλυκειὰ καὶ παράξενη οἱ λυγμοὶ ποὺ συγκρατοῦσε μὲ κόπο στὸ λαιμό της.

— Περιμένω, Μάγδα, τὴν κόρη ποὺ θὰ μ' ἀγαπήση. Περιμένω τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὰ γαλανὰ μάτια της, τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της... Δὲν τὴν ξέρω ποιά εἶνε... Δὲν ξέρω ἂν θὰ λάβη τὸ μήνυμα ποὺ τῆς ἔστειλα μὲ τὸ λευκὸ περιστέρι... Μά, ὅποια κι' ἂν εἶνε αὐτή, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, θὰ τὴ λατρεύσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἂν ἔχη ἀπ' τὸ Θεὸ τὰ χαρίσματα ποὺ σοῦ εἶπα παραπάνω...

Ἐνῶ ὅμως μιλοῦσε ἔτσι τῆς Μάγδας πρόσεξε—γιὰ πρώτη φορά ! —ὅτι τὰ μάγουλά της ἤτανε κόκκινα σὰν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ μάτια της γαλανὰ σὰν τὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανό, τὰ μαλλιά της ξανθὰ σὰν τὶς ἀχτίνες τοῦ ἥλιου... Πρόσεξε ἀκόμα ὅτι, καθὼς τὸν κύτταξε, μιὰ παράξενη φλόγα ἔλαμπε στὰ μάτια της, ὅτι τὰ χείλη τους ἀναδεύονται σὰν νἄθελαν νὰ ψιθυρίσουν κάποιο λόγο, ποὺ τὸν κρατοῦσανε μυστικὰ ἀπὸ καιρὸ τώρα...

Καὶ ὁ Τελραμοῦνδος κατάλαβε ἀμέσως!

Σηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴ θέση του, ἔτρεξε στὴ Μάγδα, γονάτισε μπροστά της, τὶς ἄρπαξε τὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ τὰ γεμίζη φιλιά, λέγοντας :

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ λατρευτή μου, Μάγδα, κ' ἐσὺ θὰ γίνης ταῖρι μου ! Μὲ ἀγαπᾶς τόσον καιρό, κ' ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα καταλάβει, ὁ κουτός! Εἶχα τὴν εὐτυχία κοντά μου,μὲς στὸ σπίτι μου, καὶ τὴν ζητοῦσα ἀπὸ τὸ ἀβέβαιο ἄγνωστο, σὲ μακρυνὲς χῶρες ! Θεέ μου ! Τί λιγόμυαλος ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ ποῦ βρίσκεται ἡ μεγάλη εὐδαιμονία τῆς ζωῆς του !... Σ' ἀγαπῶ, Μάγδα !..

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΝΤΟΥΣΕ

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ !...

Μιὰ φορὰ ζοῦσε στὴν Κούφα ἕνας γέρος ποὺ ἦταν σ' ὅλους γνωστὸς γιὰ τὴ φιλαργυρία του. Ὅταν ἄκουσε κἄποτε ὅτι στὴ Βασσόρα βρισκόταν ἕνας ἄλλος πιὸ σφιχτοχέρης ἀπ' αὐτόν, σηκώθηκε καὶ τράβηξε νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ.

— Καλῶς ἦρθες, τοῦ εἶπε ὁ φιλάργυρος τῆς Βασσόρας, μόλις τὸν εἶδε. Ἔλα πᾶμε στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσουμε νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε. Μουσαφίρης μου εἶσαι. Πρέπει νὰ σὲ περιποιηθῶ.

Στὴν ἀρχὴ πέρασαν ἀπὸ ἕνα φοῦρνο.

— Ἔχεις καλὸ ψωμί ; ρώτησαν τὸ φούρναρη.

— Πολὺ καλό, μαλακὸ σὰν τὸ βούτυρο.

— Τ' ἄκουσες, φίλε μου ; εἶπε ὁ φιλάργυρος τῆς Βασσόρας στὸν ἄλλον. Τὸ βούτυρο, λέει, εἶνε καλύτερο ἀπ' τὸ ψωμί. Ὥστε φρονιμώτερα θὰ κάνουμε νὰ πᾶμε νὰ πάρουμε λίγο βούτυρο.

— Ἔχεις καλὸ βούτυρο ; ρώτησαν τὸ μπακάλη.

— Καλὸ κι' εὐωδιαστό, σὰν λάδι, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος.

— Τ' ἄκουσες ; εἶπε ὁ φιλάργυρος στὸν ἄλλον. Τὸ λάδι εἶνε προτιμώτερο ἀπ' τὸ βούτυρο καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ πάρουμε λάδι.

— Ἔχετε καλὸ λάδι ; ρώτησαν ἕνα μπακάλη ἐκεῖ κοντά.

— Πρώτης ποιότητος, καθαρὸ σὰ νερό, τοὺς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἄκουσες τί λέει αὐτός ; ξαναεῖπε ὁ φιλάργυρος στὸ μουσαφίρη του. Τὸ νερὸ εἶνε καλύτερο ἀπ' τὸ λάδι. Στὸ σπίτι μου ἔχω μιὰ μεγάλη στάμνα γεμάτη νερὸ καὶ θὰ μπορέσω νὰ σὲ περιποιηθῶ ὅπως πρέπει.

Γύρισαν λοιπὸν στὸ σπίτι ὅπου ἔπιαν μοναχὸ νεράκι, ὥσπου φούσκωσε ἡ κοιλιά τους, χωρὶς νὰ βάλουν ἄλλο τίποτε στὸ στόμα τους, ἀφοῦ τὸ νερὸ ἦταν καλύτερο ἀπ' τὸ λάδι, κι' ἀπ' τὸ βούτυρο κι' ἀπ' τὸ ψωμί.

— Εὐλογημένος ἂς εἶνε ὁ Θεός ! ἔλεγε φεύγοντας ὁ φιλάργυρος τῆς Κούφας, δὲν πῆγε στὰ χαμένα τόσος κόπος ποὺ ἔκανα γιὰ νἄρθω ὥς ἐδῶ. Ὁ συνάδελφός μου μ' ἔμαθε πῶς μπορεῖ νὰ καλοπερνάη κανείς, νὰ τρώη σὰν βασιλιᾶς καὶ νὰ μὴ ξοδεύη πεντάρα !...

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἔλα στὸ κεφάλι τὸ ξανθὸ
Νὰ σοῦ βάλω τὸμορφο στεφάνι.
Ποὺ γιὰ σὲ ὅλη νύχτα ἔχω κάνει.
Νὰ στολίσω μ' ἄνθια τὸν ἀνθό.

Ἰδές το ! Τί ὡραῖα ποὺ θὰ πάη
Τοῦ ξανθοῦ χλωμοῦ σου κεφαλιοῦ !
Ἀπὸ τὰ ὕστερνά εἶνε τοῦ Ἀπριλιοῦ
Κι'ἔτσι μὲ τὰ πρῶτα λούλουδα τοῦ [Μάη.

Κ' ἔτσι μὲ τὰ ρόδα στὰ μαλλιά
Κ' ἔτσι στὰ ὁλόλευκα ντυμένη,
Νὰ θαρρῶ πὼς σφίγγω ἀναστημένη
Τὴν Πρωτομαγιὰ στὴν ἀγκαλιά !

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΟΣΕΙΣ

Ο ΛΙΘΟΞΟΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Ἰαπωνία ἕνας φτωχὸς λιθοξόος ποὺ δούλευε στὰ λατομεῖα. Ἡ δουλειά του ἦταν βαρειὰ καὶ τίποτα σχεδὸν δὲν ἐκέρδιζε. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του.

— Ἄχ, εἶπ' ἕνα βράδυ, ἂς μποροῦσα νὰ γίνω πλούσιος γιὰ ν' ἀναπαύσωμαι κι' ἐγὼ ἀπάνω σὲ παχειὰ κρεββάτια μὲ μαλακὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα.

Μόλις ἔστειλε αὐτὴ τὴν εὐχὴ στὸν οὐρανό, ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὸν πόθο του κι' εἶπε ἀμέσως :

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου.

Σὲ λιγο ὁ λιθοξόος γίνηκε πλούσιος κι' ἔτσι μποροῦσε ν' ἀναπαύεται ἀπάνω σὲ παχειὰ κρεββάτια μὲ μαλακὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνᾶ ὁ Αὐτοκράτορας μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες σαλπιχτὲς, τρέχοντας πρῶτοι ἀ ἄμεσα ἀπ' τὸ πλῆθος, διαλαλοῦσαν τὸν ἐρχομό του, ἐνῶ μερικοὶ αὐλικοὶ χρυσοφορεμένοι κρατοῦσανε στὰ χέρια τους χρυσῆ ὀμπρέλλα γιὰ νὰ προφυλάγουν τὸν Αὐτοκράτορα ἀπ' τὶς ζεστὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

— Τὶ τὸ ὄφελος νἆμαι πλούσιος, ψιθύρισε ὁ ἄλλοτε λιθοξόος, ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω κι' ἐγὼ μὲ τέτοια συνοδεία ! Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι Αὐτοκράτορας ;

— Θὰ γίνης ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Θεός.

Κι' ἀληθινὰ γίνηκε. Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες σαλπιχτὲς, τρέχοντας πρῶτοι ἀνάμεσα ἀπ' τὸ πλῆθος, διαλαλοῦσαν τὸν ἐρχομό του, καὶ αὐλικοὶ χρυσοφορεμένοι κρατοῦσανε στὰ χέρια τους χρυσῆ ὀμπρέλλα, γιὰ νὰ προφυλάγουν τὸν Αὐτοκράτορα ἀπ' τὶς ζεστὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

— Τὶ τὸ ὄφελος νἆμαι Αὐτοκράτορας, φώναξε τότε ἐκεῖνος, ὅταν ἡ κάψα μὲ βασανίζη κι' ὁ ἥλιος μοῦ πυρώνει τὸ κεφάλι ; Ὦ, ἂς μποροῦσα νὰ γίνω ἥλιος....

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ Θεός.

Κι' ἔγινεν ἥλιος κι' ἄρχισε νὰ ρίχνη τὶς ἀχτῖδες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὁλόγυρά του, καίοντας τὰ χορτάρια καὶ τὰ πρόσωπα τῶν βασιλιάδων. Ἄξαφνα ὅμως ἕνας σύννεφο μπῆκε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸν κι' ἀπὸ τὴ γῆ· τὸ σύννεφο αὐτὸ ἐμπόδιζε τὶς ἀχτῖδες του νὰ κατεβαίνουν ὥς τὴ γῆ.

— Νὰ ποιὸς εἶνε ὁ δυνατός ! φώναξε ὁ ἥλιος. Αὐτὸ τὸ σύννεφο λοιπὸν ἔχει περισσότερη δύναμη ἀπὸ μένα ; Τότε καλύτερα νὰ γινόμουν σύννεφο.

— Κανένας δὲ σὲ κρατεῖ ! εἶπε ὁ Θεός.

Κι' ἀμέσως μεταμορφώθηκε σὲ σύννεφο ποὺ τοποθετήθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπ' τὴ γῆ, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὶς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου νὰ φτάνουν ὥς τὴ γῆ.

Σὲ λίγο χοντρὲς σταλαματιὲς βροχῆς ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ σύννεφο στὰ χωράφια καὶ στὶς πολιτεῖες· τὰ ρυάκια, οἱ χειμαρροι κι' οἱ ποταμοὶ ξεχείλισαν κι ἔτρεχαν μὲ τόση ὁρμὴ ποὺ τίποτα δὲν ἀντιστεκόταν στὸ δρόμο τους. Ἕνας βράχος μονάχα ἔμενε ἀκίνητος, σὰ νὰ μὴν τὸν ἐπείραζε ἡ βροχή.

— Ἕνας βράχος λοιπόν, φώναξε ἐκεῖνος μὲ παράπονο, θὰ βρεθῆ νὰ μοῦ φέρη ἀντίσταση ; Τότε γιατὶ νὰ μὴ γίνω βράχος ;

— Γίνε, τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Κι' ἀμέσως ὑψώθηκε ἕνας πελώριος βράχος, ἀναίσθητος στὴ ζέστη τοῦ ἥλιου κι' ἀδιάφορος στὰ ζέσπασμα τῆς βροχῆς. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς κι' εἶδε στοὺς πρόποδές του ἕναν ἄνθρωπο ντυμένο φτωχὰ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του λοστὸ καὶ σφυρί. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χτυποῦσε τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου κι' ἔκοβε ἀκατέργαστους ὄγκους ἀπὸ λιθάρι γιὰ νὰ τοὺς πελεκήση κατόπι.

— Τί εἶνε τοῦτο πάλι ; φώναξε. Ἕνας κουρελιάρης ἔχει τὴ δύναμη νὰ μοῦ σπάξη τὰ πλευρά ; Τότε πρέπει νὰ πάω στὴ θέ ι του !

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ Θεός.

Κι' ἔγινε φτωχὸς ὅπως πρῶτα, ἁπλὸς ἐργάτης στὰ λατομεῖα· ἡ δουλειά του ἦταν βαρειὰ καὶ τίποτα σχεδὸν δὲν ἐκέρδιζε. Τώρα ὅμως ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅποιος ἐμπιστεύεται σὲ γυναίκα εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐμπιστεύεται σὲ κλέφτη. (Ἡσίοδος)

Ὅταν εἶνε κανεὶς στὴν ἡλικία ὁ πατέρας τῆς συζύγου του, κινδυνεύει νὰ μὴ εἶνε πατέρας τῶν παιδιῶν του. (Ἀλ. Δουμᾶς)

Τὸ βιαιότερο αἴσθημα ποὺ ὑπάρχει ἴσως στὸν κόσμο εἶνε τὸ μῖσος μιᾶς γυναίκας ἐναντίον ἄλλης ὁμοφύλου της. (Ὀ. Φεγιὲ)

Οἱ γυναῖκες εἶνε σὰν τὸν κορυδαλλό, καθετὶ ποὺ λάμπει τὶς θαμπώνει. (Ροσεμπρὺν)